

Uši a Vítr

číslo 11

měsíčník

listopad 2010

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetu Via, s podporou přátel a spřízněných duší

Zpovzdálí se na sebe dívám

Milan Erben (1959), básník, poutník po svatých i nesvatých místech, autor textů kapely Slum, která již mnohý rok těší publikum, kterému se zvyklo říkat undergroundové, ale jež je nejspíš jen gramotně-citlivým.

Milane – Slum. Jak jste připadli na ten název? Nejdřív to bylo slovo, nebo jeho význam? A proč právě to (ten)?

Proč Slum? Těch důvodů je víc. Ale spíše šlo o význam, i když se mi ten název líbí i zvukomalebně a že je krátký. Kromě toho, v hebrejském myšlení, které je mi blízké, slovo se neplácá, znamená více význam, více než v našem ukecaném prostředí, skoro až čin.

Odmalička jsem se počítal mezi „malíčkové“. Hledal jsem spravedlnost, vždy

mi byli sympatičtější ti „dole“. Dlouho mi trvalo, než jsem pochopil, co hledat, zvláště když „vše ostatní bude přidáno“ (přidaná hodnota, chacha). V biblickém slova smyslu ti malíči vejdou. Člověk je prach a zároveň je k obrazu Boha. Nejsem teolog, ještě bych se zapletl...

I v prostředí komoušského panelového sídliště, slumu, brlohu, v zaplivané hospodě se mohou dít věci. „Ve slumech žijí lidé, kteří nosí na ramenou spěchající oby-

vatele...“ Je blbý sám sebe citovat, ale jedná se o úryvek textu hudebně poetického sdružení SLUM. Také mě přitahuje určitá divokost, entropie (míra neuspořádanosti) slumu.

Líbí se mi, že Tvé psaní je hodně příběhové a taky biblicky „nadpříběhové“. Není to dnes běžné. Taký, jak cítím, preferuješ život před „literaturou“, a publikuješ málo. Změnilo něco v Tvém vidění, v Tvém životě vydání Tvé poslední knížky?

Příběh má i lyrika, třeba příběh barvy, větru... Prostě mně přijde pohyb listu ve větru propojen s lidskými příběhy i s Božím stvořením tak, že o tom nemohu nepsat.

Někdy bych chtěl dělat běžné věci, ale nejde mi to. Nedávno v krizové situaci, místo abych ji řešil, jsem se jen zpovzdálí na sebe díval.

Dlouho jsem psal do šuplíku a pro pár přátel, takže oficiálně vydané sbírky jsou pouze dvě. Mimo praktických věcí, že v čase vydání poslední sbírky jsem měl častá čtení a že jsem dělal občas medvědáře (nabízel knihu prodávám), se nezměnilo skoro nic. Snad také, že jsem v textech méně akční, více morous... Waltariho „Tajemný Etrusk“, když našel zvláštní kamínek, tak přišla změna...

Myslím, že každého soudného člověka provází životem ustavičná nespokojenost se sebou. Pokud vím, hodně cestuješ. Co Ti přináší?

Milan Erben, relax v místní ratejně. Po festivalu Napříč v Lipnici I. P. 2009, foto © Fido

Milan Erben jako zpěvák kapely Slum a inventář festivalu Krákor. Doubraník 2009, foto © Anus

tyto cesty, návštěvy konkrétních míst, čím jsou pro Tvůj život důležité? Jak se díváš na (dnešní) cestování jako takové?

Nespokojenost jistě, i když Stvoření je dobré. Svatý Augustin tvrdí, že zlo je nedostatek dobra a přirovnává je k prázdným prostorům v houbě.

Houba jsem vsutku nasákavá...

Cestování se dělí na pouť a to ostatní. Poutě je nezbytná, ostatní zbytečné. Nehybný člověk může cestovat mnohem více, než módní adrenalinový cestovatel, třeba modlitbou. Meditace nemusí být prvoplánově náboženská, i když v podstatě je.

Kdysi jsem měl „cestovatelské období“, to mě přešlo. V poslední době občas vzpomínám na poutě za oběti gulagů minulých, současných i budoucích. Tatíček Stalin svým dekretem založil „Soloveckyje lagery osobenovo naznačenija“ – SLON, kde začalo vyhlazování opravdu ve velkém. Byl jsem se na těchto nádherných ostrovech v Bílém moři podívat.

Jsi nejenom frontman kapely, ale taky básník s dvěma knížkami na kontě. Má pro Tebe poezie ještě jiný smysl, jiné „využití“ než skrze projev u mikrofonu? Jaký?

Báseň je pro mne skoro vším. V Olomouci je literární cukrárna, v ní díla Claude Tresmontanta, který tvrdí, že umění je oporou kontemplace. Většina z nás nemá kontemplaci tak silnou, aby berličku kumštu nepotřebovala.

Z umění je mi nejbližší poezie, ostatní mi připadá jako případek.

Zvláštní je, jaké dvojsečné profanace poezie došla. Hlavní je asi despekt těch našich milých své vědoucích lidiček. Na druhou stranu zase piedestal, který je na spadnutí...

Poezie vstupuje do ostatních uměleckých směrů a projevů a ve svých vrcholných projevech proniká do podstaty bytí. Slova, verše a vjemy lze ochutnávat, líbat, anebo znásilňovat. Spíše se setkávám s tím druhým.

Z Tvého životopisu lze vyčíst, žeš prošel dlouhým duchovním hledáním, přes anarchii, orientální náboženství, Svědky Jehovovy, až zakotvils, jako tolik milovníků krásy, v Církvi římsko-katolické. Osobně velmi trpím nemyslivostí a vulgarizacemi vůči Církvi, které v této na nízké etáži přemedializované a sekularizované společnosti trčí odevsad jako péra z gauče. Od Tebe však dostávám přes mobil krásné nedělní zprávy, které srdce potěší, jakkoli je někdy na světě neveselo. Jak bys – pro laika – popsal svůj vztah k Církvi?

Vztah k Ní mám přívětivý. Vidím, že trpí mnoha problémy, ale skalnatý základ má pevný, protože není od člověka.

Musí se rozlišovat Církev jako instituce, či jako společenství poutníků. Kdybychom ale neměli instituci, hodně lidí by nepřekročilo práh něcismu (víra v něco nad, transcendentálního, atd...).

Od určitého bodu se monoteismus dostal zásluhou gnose do průšvihů (nacionální socialismus, komunismus, atd...).

Do dnešních dnů někteří komunisté tvrdí, že základ je dobrý, jenom se vloudily chybičky. Římsko-katolická (všeobecná) církev (samozřejmě včetně odloučených Církví) má největší záběr filosofie, teologie a kultury v západní civilizaci.

Líbí se mi i smysl pro humor. Jezuité například říkají, že při jejich formaci nejprve studují filosofii, aby ztratili rozum, poté teologii, aby ztratili víru,

zase Libor Krejcar řekl, že je militantní katolík, atd....

Je vidět, že tihneš k vážné četbě, a taky si myslím, že máš rád knihy. Mohl bys něco říct o těch svých oblíbených? A proč jsou to právě tyto. Říká se tomu: „Jaké tři knihy by sis vzal na pustý ostrov?“ Já jsem si kdysi do šatlavy propašoval maličké vydání Starce a moře, ale byl jsem až zaskočen, že mě to neuspokojilo. Dvě tři věty a nemohl jsem číst dál...

Slovo – Tělo – Život – vztahy.

Ano, mám rád Slovo, tudíž i knihy, přestože většina komunikace je non-verbální.

Před lety jsem četl od Buchanana *Konec západní civilizace*. Pud sebezáchovy je silný, ale mně je celkem jedno, jestli tato civilizace končí. Je nutné eschatologické myšlení. Kdyby se takto uvažovalo, byli bychom jako v Ninive po napomenutí prorokem a nezahynuli bychom...

Přiznám, že neumím mimo Písma vybrat další knihy. Jak bych třeba vybíral z poezie? Máchu, Magora, Reynka nebo mého oblíbence Slavko Mihaliče?

A poor old cuban fisherman... ha ha.

Do posádkové věznice Kladno jsem kdysi propašoval útlou knížku *Hrad smrti* od Jakuba Demla a moc jsem si liboval, že v noci neustále svítilo světlo.

Jsi v životě spokojený? Nelituješ třeba, že něco mohlo být jinak a není?

Nelituju. I když jsem se nadělal spoustu blbostí.

Tudíž jsem se sebou nespokojený, protože jsem mohl udělat něco jinak, lépe.

Je vidět zvláštní dichotomie. Na jednu stranu dobré Stvoření a dobrý vztah k sobě i ostatním takovým, jací jsou (nesnažit se je lepší podle svého), na stranu druhou nespokojenost se svojí tvorbou (nikoli údělem) a vztahy.

My nedohlédneme následků, toho, co bude. Kolikrát složitě spekulujeme a co z toho? Národním příkladem je nejkravavější dvacáté století.

Můžeme jenom doufat, když něco uděláme dobře, že z toho nebude průser (a to není málo).

Nedávno se mě v jednom pořadu k výročí Karla Hynka ptali: „Co je básník?“ Myslím, že ten, kdo tak žije, třebaže nemusí něco psát...

Rozhovor byl veden prostřednictvím elektronické pošty v srpnu 2009 a říjnu 2010.

Otázky kladl j. e. f.

Dílna

Štěpán Korčák (1988), fotograf trochu nepravdivý, absolvent Karlínského gymnasia při zaměstnání, hrával divadlo, pokoušel kytaru, začíná fotografickou abstrakcí, věnuje se „psaní pocitů mého života“.

Fotonávštěvy soubor Znovuzrození 2007 – 2008

Fara v Mariánských Radčicích znovu funguje od roku 2004 a je poutním místem, jehož původ je spojen s uctíváním milostného obrazu Bolestné Matky Boží pod křížem, již od 13. století. Nachází se v severních Čechách mezi Osekem a Mostem, v blízkosti „lázeňského“ města Teplice. Celý objekt farnosti s kostelem je tedy úzce spjat s historií Českých zemí i Českého státu. Po 2. světové válce zůstala fara ladem, a to i po dlouhou éru komunismu až do „nového tisíciletí“. Za těchto dob měla být stavba stržena, zřejmě pro svoji neúčelnost a odpor ze strany státníků. Z dosud nezjištěných důvodů však přežila krizi doby, ale zůstala holá, ve stavu sotva únosném.

Zásluhou iniciativy faráře Phillipa Imra, který přicestoval z nedalekých Drážďan, probíhá rekonstrukce fary i kostela. Mé návštěvy poutního místa probíhaly v době od jara do podzimu, kdy byly práce v plném proudu. Zde jsem se setkal s lidmi, kteří přijeli za byt a stravu uklízet hřbitov mnichů, rekonstruovat sošky, vozit kolečka s kameny i pracovat na výkopu kanalizace. Všechny nás spojovalo nadšení z práce, víra v dobrou věc a dobrá nálada.

Výstava dokumentárních fotografií je pozvánkou k návštěvě Mariánských Radčic, jejichž prvním základním kamenem ve 13. století bylo a je i dnes poutní místo s křížovou cestou a kostelem.

autorský text k instalaci

Sépiovou kostí

Lukáš Rymeš (1984), básník bezprostřední a jasné poetiky, frekventant řady zaměstnání, kterého „zájem o esoterismus“ přivedl až k absolvování severní trasy Svatojakubské pouti do Santiaga de Compostela.

Čistou řečí

V různých tempech
deset let nestálých doteků
Jen chvíle
říkáš si
když současně hřmí
v domě bez popisného čísla
i na břehu jezera

To jsme opravdu nemohli zabránit
krveprolití?

Už nikdy nedohlédnout
na konec zahrady
až k angreštovým keřům
K tajuplné úzkosti dnů
ne ještě zcela ponořených do tmy

Matka a kuchyňský kout
voda vyvěřela
už nikdy se nepopálit

Básníci prý mají uhrančivé oči
to asi proto že celý život hledají maják
na dně láhve

Vlastní zátiší s plechovým kohoutem
vlastní definici domova

To asi proto vědomí
že tam kde jsme zasazeni
tam kde každý jednou vzklíčí
dorozumíme se jen čistou řečí

Hranice za kterými už jsme cizinci

Dešťovka ve mně zkameněla
když je ti pět chceš vědět jak chutná
Později oliheň a Dominika
nakonec tě ty chutě sežerou

Je toho víc co hluboko ve mně zkamenělo
V trilobity minulosti a zapovězení
náhle se proměnily všechny ty hořké pilulky
co kdysi jsem polykal
z nudy

kvůli depresím
a co já vím kvůli čemu všemu ještě
Vzpomínám si jen na strach
že mi ublíží první člověk kterého
potkám na ulici

Jsou všude kolem
hranice za kterými už jsme cizinci
Scházet se v bytě tvé sestřenice
navždy nemusí být legitimní
Slyšel jsem o obviněních
ze špionáže a rozvracení státu
z nezákonného míšení s čistou rasou
Olizovat tvá stehna
navždy nemusí být legitimní
Slyšel jsem o těch co si už odvedli

Jsou všude kolem
hranice za kterými už jsme cizinci
Bez pasu a povolení ke vstupu
teď už mě ke tvým bradavkám nepustí
Jsem slaboch a chlastám
Teď jsem z té země za hranicemi říše
z té země kde jsou všichni takoví

Veźmĕte slovo cypřiš

Veźmĕte slovo cypřiš
vyřizněte mu jazyk a místo něj vložte
slovo něha
Potom do obou slov bijte vší silou
svého talentu a inteligence
dokud se nezačnou podobat
Cézannovým obrazům

Dokud nebudou zoufalé a směšné
jako nevyhnutelná bezvýhodnost lásky
dokud se nezačnou podobat kterékoliv
vzpomínce
na život prožitý mezi čtyřmi stěnami
lidského předurčení

Nakonec si dejte drogu
z jemného prachu spálených dnů
kdy bylo všeho více než jste byli schopni
unést

Jí omámeni chodte ulicemi

V kavárnách mluďte jen krásnými ženami
své myšlenky naplňte pouze pokojnými
představami
dokud nepřijde bouřka
dlouhá a nemilosrdná

Až skončí budete ležet na louce s Klárou
Klára bude mladá krásná a inteligentní
bude vám nosit ovoce a psát básně
s plným vědomím

že ji nikdy nevrátíte nic z toho co vám dá
A vy se zasmějete silným hlasitým smíchem
kterým se budete vysmívat celému světu
ale především sobě samotnému

Potom celý proces důkladně zopakujte
dokud nepřijde revoluce
dlouhá a nemilosrdná

Až skončí budete ležet na louce se Sárrou
Sára bude mladá krásná a inteligentní
vy ji budete nosit ovoce a psát básně
s plným vědomím
že vám nikdy nevrátí nic z toho co jí dáte
A ona se zasměje silným hlasitým smíchem
kterým se bude vysmívat celému světu
ale především sobě samotné

Potom celý proces ještě jednou důkladně
zopakujte
dokud nepřijde válka
dlouhá a nemilosrdná

Až skončí budete ležet na louce zcela
osamocen
a začnete plakat silným hlasitým pláčem
kterým budete oplakávat celý svět
ale především sebe samotného

Už jsem hladil tvoje vlasy

Už jsem hladil tvoje vlasy
už vím co to znamená
strávit noc v pralese a bát se
Všude jsou lovci s cigaretami v ústech
neoholení vypráví si sprosté vtipy
Hnijící maso a hyeny
pot sperma sliny
Člověk pojídá člověka
za zvuků puštěných ventilátorů
V dlaních svírám malý pulzující předmět
cosi z člověka
Je to malé slizké připomíná to srdce
ale oba dobře víme že všechna srdce
byla odevzdána náčelníkům kmene
Nemilosrdný národ panelových domů
skalpy těch nejzasranějších dnů
na předměstí

To jsme ještě byli lidmi
nevědomě s rozkoší zvířecími
Duše svědčí v srsti
škrábeš ji drápy máš jizvy po nich
Máš strach že se nedožiješ rána
že už nikdy neuvidíš její tvář

Výbor ze souboru „Hranice za kterými
už jsme cizinci“, 2002-2010

Festival poesie Potulný dělník, fotografie © Bořek Hájek. 1. Ondřej Prokop, 2. tři pod klenbami, 4. Záváš obklopen publikem, 5. Ivan Motýl, 6. Slávek Klecandr, 7. Potulná Dřevěná cikáda, 8. Jakub Žid & Skrytý půvab byrokracie, 9. Dáša Vokatá, 10. Jan Lamram & Paula Waňkouská-Suranská, 11. sličná basistka Kočky v septiku, 12. baskytarista kapely Hliníkové lopatky dědečka Pipýna

O dílech – a lidech

Moje Brno a jeho osobnosti

Je dneska zvláštní den. Chladno, vstávám až po polední, v noci jsem spát nemohl. Přemýšlím nad tím, o čem psát, když psát bych měl o těch nejlepších lidech, které jsem v životě potkal.

Na ústředním náměstí „slavnosti piva“. V rychlosti vypití půllitru vyhrávají staří. Jeden zjevný bezdomovec, druhý pravděpodobný. Mladí prohráli na celé čáře. Jdu směrem k nádraží kolem kostela sv. Maří Magdaleny, jehož výzdobu patronce umění v josefinské době zničili. Pod schody sedí starší žena, v čistých sepraných džínách. Vedle kytaru, tašky, nějaké předměty denní potřeby, nezdá se, že by jí to všechno patřilo. V kapse mám 14 korun, které jí vkládám na plátno kytarového futrálu k několika drobným mincím, pohladím ji po koleni, pozdravím. Usmívá se, děkuje.

V megastóru kupuju rohlíky po koruně, párky za 16 korun, 7 deka kávy. Pokladna vykazuje částku 89 Kč. Některé položky multiplikovány, na mé upozornění opraveny na částku 33 Kč. Zvláštní den. Jaké je vlastně toto město? Prý přátelské. I já mám tu zkušenost, po čtyřiceti letech. Kam jde v dobách svobody? Jaké vize živí jeho obyvatele, jakým klamům propadají?

S tímto městem mám navždy spjaty neuvěřitelné postavy velikánů umění a zdravého rozumu. Zdeňka Rotrekla, Ludvíka Kundery, i kunštátsko-pražského Jana Maria Tomeše, i lisabonsko-pražského Františka Listopada, z těch zvěčnělých pak pro mne nejbližšího Josefa Šafaříka. Co jméno, to vír představ, obrazů, slov. Co o tom psát? Kdo chce, v knihovnách může vyhledat, co potřeba. Za každým z nich velké dílo,

k Brnu neodmyslitelně přikované. A kde my jsme zůstali? S naší hrdostí, s naší statečností, s naší chutí do života? Nohy možná po betonáži chodníků, na nichž se sice nezamažeme blátem, ale v jejichž poušti nás nenapadne jediná kloudná myšlenka, kromě pomýšlení na smrt, vyprahlost života, tupou užítkovost veškerého počínání, úmor veškeré možné duchovní perspektivy. Ne, není mi veselo v této sterilitě plodů oblundných stavebních firem. Nestačí jim povrch, chtějí také útroby Zelného rynku pro garáže přímo definičního signa nicoty, jakým jsou automobily, se vši oblundností automobilového průmyslu, v němž člověk hyne. Ale my žijeme v zemi, kde právě tento průmysl je osou dnešních „hospodářských výsledků“. Lze z této bídy vůbec někam ven, jinam než do sebesžíravé pasti otročení všemu tomu hloupému luxusu? Všichni se chtějí mít dobře. Žádný plat nikomu nestačí, v zajetí ustavičné nespokojenosti, která se nikdy nezmění v radost. Protože radost vychází z naprosto jiných životních kvalit, než je počtářství, závist a hamiznost.

Co s tím má umění? Co s tím má slovo výše zmíněných mistrů, co s tím má vůbec skutečná kultura, jak druhdy byla ještě v pevných hodnotových systémech chápána? Chodíme k volbám, volíme zastupitele do městských rad, z nichž zpravidla nikoho neznáme. Nikoho z nich nepotkávám, protože chodí po svých cestách, které s mými se nijak nekříží. Procházím pivními slavnostmi na náměstí, na lavicích jsou namačkání konzumenti a pijí pivo. Z reproduktorů znějí latinskoamerické rytmy, moderátor jakéhosi rádia na pódiu povzbuzuje soutěžící, lijící do sebe půllitry. „Pivečko, pivečko, pivečko...!“ vykřičí

kuje nenápaditě. Stojím strnule a chmurně mě obcházejí. Patřím sem, nebo nepatřím? Nikoho z přátel nevidím. Dokonce ani nikoho známého. Tváře se mi zdají prázdné a smutné, jakkoli se chvílemi jejich těla v bocích snaží pohybovat v reprodukováném rytmu.

Přemýšlím taky nad svým vlastním životem, v čem jsem se mýlil, co vlastně dělat mám dnes? Mám rád věci živé, garantované a organicky rostlé. Preferuju živou účast při čemkoli. Při hudbě, poezii, obrazech, při pivních stolech. Živé pohledy do očí, živé slovo, nijak nefixované než v původnosti a neopakovatelnosti vteřiny. A v lásce samozřejmě, protože bez lásky nemá smysl vůbec nic. Co konec konců víme o životě? A čemu konec konců žijeme? Nemylme se, budeme vydávat svědectví, a už je vydáváme. Kéž bychom aspoň někdy se dobrali jen k nepatrnému fragmentu svědectví, jaká za sebe vydali Ludvík Kundera a Jan M. Tomeš. Jaká za sebe ještě dennodenně vydávají neuvěřitelní harcovníci poezie, odvahy a krásy Zdeněk Rotrekl a František Listopad. Mám velmi temnou obavu, že jen k našemu hlubokému zahanbení.

Toto je nejspíš mé poslední psaní pro veřejnoprávní rozhlas. Nechci psát pro veřejná média, nechci v nich vystupovat. Stojím jen o pohled z očí do očí, chci jen živý stisk ruky a hluboký lidský smír, který přináší jen žitá vteřina, jen vteřina naplněná neopakovatelností žití. Ať je tento text jakýkoli, nenapsal bych jej, kdyby nebylo těch heroů kultury mého národa, kterým je toto slovo co nejpokorněji věnováno. Napsáno ve Švandově kavárně, v Pasáži Alfa, v neděli 3. října 2010 navečer.

j. e. f., pro rozhlasový pořad Zelný rynek

Vybráno cestou – André Maurois

„Tady máte, messiou,“ pravil plukovník a podal Aurellovi haldu spisů. Začínalo to takhle: „Přednosta stanice v B..., technický komisař, panu vojenskému komisaři stanice B... Mám čest vám oznámit, že slečna Heninghemová, blídačka trati v H., si stěžuje na anglické vojáky ubytované podél železniční trati. Mají ve zvyku mýt se každé ráno pod širým nebem, což je urážlivým divadlem pro zmíněnou slečnu, která je nucena se na to denně dívat. Byl bych vám vděčen, kdybyste ráčil dát rozkaz, aby byla tato politováníhodná záležitost co nejdříve zlikvidována. Podpis. (Razítko.)“ – „Vojenský komisař stanice v B... panu vrchnímu komisaři W... Uvést celou záležitost do

pořádku. Podpis. (Razítko.)“ – „Vrchní komisař W... D. A. D. R. T. Byl bych vám vděčen, kdybyste ráčil dát rozkaz, aby zmíněný tábor byl obrázen tak hustou mlhou, aby viditelnost na 50 metrů bylo možno považovat za nulovou.“ A tak to šlo dále: velitelství týlu francouzské vojenské misi, francouzská mise generálnímu pobočnickovi atd., až po „brigáda plukovníkovi lennoxských Highlanderů“. „Tohle je mrzutá věc,“ zachmuřil se plukovník Bramble s největší vážností. „Parkere, buďte tak hodný a napište odpověď, ano?“ – Major pracoval několik minut a potom přečetl: „Ponevadž tento pluk již opustil ubikace v H., je bobužel nemožné učinit

potřebná opatření. Ostatně, uváží-li se vysoká cena mlhy, dovoluji se upozornit, že by bylo výhodnější nabravit blídačku trati nějakou osobou za takových okolností zkušenejší, jíž by sbora uvedená podívaná nepohoršovala a snad by jí byla i příjemná.“

„Ne, Parkere,“ řekl plukovník důrazně: „tohle nepodepíšu. Odpovím sám.“ Napsal prostě: „Vzato na vědomí, spisy v příloze vráceny. Podepsán: Bramble, plukovník.“ „Vy jste mudrc, sire,“ ocenil ho Parker. „Znám tu hru,“ řekl plukovník, „hrál jsem ji třicet let.“

(dokončení přístě)

André Maurois, Mlčení plukovníka Brambla

Dřevěná cikáda

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE

Ears&Wind Records, Klikotoč, 2010, CD
Šaškovsky stylizovaná, ale nekolaborující kapela, které to hraje a ladí, texty jsou veselé, i když mrazí. Pohrobci převrsovských *Obrozenců* sedmdesátých let rozvinuli obrozenecký smysl pro recesi a absurditu k dokonalosti, přibyl ostrý podtón „protisocialistických invektiv“ textů a slušný muzikantský základ...

Remaster kazety vydané teprve v roce 1989 obsahuje písně z poloviny osmdesátých let. 26 tracků pecek legendární punkové kapely, která však s punkem neměla nikdy nic společného! 32 stránkový booklet obsahuje dobové fotografie z kapelové kroniky, zasvěcené úvodní slovo a texty.

VLADIMÍR MERTA

Malostranská beseda 1988

Galén, 2010, CD

Po více než 20 letech vychází poprvé na CD legendární Mertovo „kartonové“ dvojalbum, vydané Pantonem v roce 1989. Nové vydání přináší samozřejmě obě původní LP a navíc 8 dalších písní, které byly tehdy z kapacitních a ideových důvodů zamítnuty.

Obal z dílny Josky a Kateřiny Skalníkových, sleeve note Ladislava Kantora, vzpomínka autora, fotografie, texty...

LIBOR KREJCAR & TAMERS OF FLOWERS

Guerilla Records, 2010, DVD

Lesní hřbitovy – hudební deník Libora Krejčara, album plné syrové energie a podivuhodných zvukových koláží dostal obrazovou podobu, což si taky Libor jakožto renomovaný výtvarník zaslouží. Video projekce a Liborovy sochy k živým koncertům TOF již delší dobu neodmyslitelně patří.

M. BAMBUŠEK, P. KOFROŇ

Mše za tři mrtvé muže

Guerilla Records, 2010, 2 DVD + CD

Film Miroslava Bambuška je 75 minut zběsilého „hraného dokumentu“ s tematikou nejvyšší oběti, který mapuje osudy tří mužů – Angličana Grahama Bamforda, Němce Oskara Brüsewitze a Poláka Ryszarda Siwiecie, kteří se upálili „pro druhé“.

Příloha s hudbou Petra Koforně (mj. Agon Orchestra), která obsahuje čtyři kompozice (62 minut), vnitřně se vztahující ke stejnému tématu – sebeobětování se ve prospěch vyšší věci...

NAČEVA + P. Z.

Live fragment DG 307 29. 4. 2010

Vyšlo samonákladem, 2010, LP

V kavárně Jericho. Kdysi. Vlastně nedávno. Přes stůl vyslovená otázka Monice

Načevě. Proč neuděláme něco společně? Z tohoto semínka vzniklo PROLÍNÁNÍ. Tak je a tak to chodí. PROLÍNÁNÍ na živém záznamu z Retro klubu v Praze 21. 4. 2010...

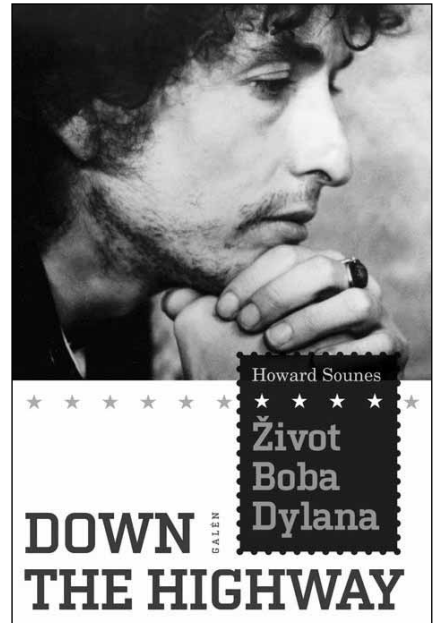

Live nahrávka Moniky Načevy, Pavla Zajíčka a DG307. Hosté Michal Pavlíček, DJ Five, David Kabzan.

HOWARD SOUNES

Život Boba Dylana

Galén, 2010, kniha

Úplný, fascinující příběh života a díla Boba Dylana, kniha, která se stala definitivní biografií této americké hudební legendy. Ačkoli strávil bezmála půl století pod drobnohledem médií, zůstal dodnes záhadnou postavou.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Volná plocha – Beskydy – Díl druhý

Pouť Beskydama... Poutní místo v tobě, poutní místo všady, poutní místo tam, kde upřeš svůj znavený zrak. Dávna Čantoryje by mohla vyprávět, kdyby jí byl ochoten někdo z nás naslouchat. Blahoslavení poutníci a ti, kdož jsou chudí na duchu, kteří v období sv. Bartoloměje potulují se horama. Z kůže stažen na dvoře Arménském, muž, v němž nebylo sebe-menší lsti, Bar Talmaj – Syn Brázdy... V Olomoucké Ponorce v srpnu o důvod více k napití a oslavám.

Končí další Vakace a končí usilovným deštěm, který nám připomíná, že ani žádné vrcholky nezůstaly ušetřeny, když se ješitný Hospodin nelitostně nasral. Tam na nebesích, je asi smutno, že se cháška učitelská opět chopí ukazovacích klacíků a počne sáhodlouze naplňovat své bezvýhodné poslání. Věčně živý filosof Ladislav Klíma se poctivě zalývá hnusem nad školními řády a mně přišel čas psaní.

Bez sáhodlouhégo ulpívání na řádu tvého horského textu*), který vtípně a důvtípně, pln odkazů, zdá se završen a seřazen podle železné logiky gradace, prolétla mi jako Hermés hlavou Zlatodějka – rostlinka, která má uprostřed svého květu třpytící se kapku vzácné rosy. Ten, kdo do ní pohlédne, uvidí nejen sebe. Podzimní Beskydy teprva přijdou, nepodaří se poutníku zastavit slzy a potlačít zachvění nad duší té úžasné barevnosti – byt by poslal romantiku hluboko doprdele a ožral se v první podhůrské nálevně jako carský důstojník. V kopcích a na hřebenech, v úpatí i na vrcholcích těch našich Slezských velíků nastává situace, kdy se navzájem začnete

porovnávat... abys pak s pokorou, která nám chybí, zjistil, že je v nich stálý návrat, že je v nich hluboké posvátno, že je v nich pravěká nenahraditelnost. Že je v nich pomalé přibližování, nejisté váhání, oněmělá úcta. A nakonec nekonečné završení a věčně probuzení... to vše vzájemně spojené do nikdy nekončícího snění... komupak jen se to zdáme?

Jsou místa blahosklonně líná, někdy drobátko zlomyslná a někdy až nevyslovitelně strašidelná, někdy se nám uzavřou, někdy se otevřou a přestanou stále unikat. Dá se v nich být sám i potkávat průsvitné najády a charitky a v dobách poledních, kdy pod planoucím sluncem se vše v očekávání ztiší, podle pověsti i Boha Pana. Kněžyně stále bdí, Ondřejník se nepřestává usmívat. Svoboda, která není pouhou nutností a slovo, které se nestává pouhým pojmem, ale které kdysi učiněno tělem jest. A to vše je podobenství.

Dlouho, předlouho mne uchvacuje nezničitelná lenost takovou ukrutnou silou, že pomalu dojdou tak nejdále do hospodské špeluňky nebo na nějaký ten androš maximálně. A přitom je to jen pár let, kdy se mi poštětilo zdálo, že jsem současně houževnatým dělníkem, nezničitelným nářadím i kamenem stavebním při nekonečné práci na sobě samém. Spoután unavenou shnilotinou jsem však poznal ne sebe sama, ale poznal jsem pouze svou samotu – nerozptýlitelnou a nevyslovitelnou. Ne poutníkem v Beskydech, ale poustevníkem v Himalájích.

Čtený Paul Brunton by mohl nekonečná léta máčet zázračný stonek outrobříku ve víně, které bych pak mohl pít mnohé chvíle a i přesto bych neměl zrak ani o stupínek ostřejší a neviděl bych o nic více nežli včel.

Anděl západního okna se pošklebuje a slyším, že už bych měl brzo svírat v prstech zlatou minci – vždyť už vlastně nic nehledám, mistr Eckehard mne svou přítomností nikdy nepoctí, ale pořád propadám nějakému podivnému snění, že bych ještě něco měl dodat. Snad ještě více být hladov, ještě více žízňiv, ještě více živ. No a u toho je nenahraditelné konopí, pivo a umění v libovolném pořadí a množství. A pak ještě příjemní lidé, se kterými vše mohu sdílet. Samota nesídlí jen mezi pustými kopci a pobořenými zdmi, uprostřed stepí a pod ruinami. Je všady.

Mrzím se sám na sebe, že se tak hrozně málo dokážu pořádně nadchnout pro téměř cokoli. Jako bych už věděl, že většina věcí bude zase brzo pryč a že si v sobě neudrím ani

ty nejmenší strohé pocity. Pomíjím rychleji a rychleji a jediná ochrana proti tomu je pět dobrých piv minimálně, která dokážou trochu povzbudit a zase vrátit radost. I předtucha a očekávání těchto brzkých pěti má stejně příjemné účinky. Čím více piv, tím méně myšlenek. Vzpomínám matně na mou cestu na Prašivou horu, nevzpomínám snad ani na jednu myšlenku, kterou jsem při tom měl. Asi mi byly odejmuty horskými skřítky. Oživí se mi snad jen ten kravál na vrcholku, který způsobovala tlupa

rozjuchaných svatebních košil při provádění jakéhosi obhroublého obřadu a které mi spolehlivě znechutily celé dosavadní putování. Dokonce i ten věčný medvěd, který vycpán vartuje u vchodu do chaty, jevil známky znepokojení a opouštěli ho moli. Bral jsem se ihned dolů pryč z toho odporného mumraje v lůně hor, nadával jsem na všechny svatebčany a nechtěl všechny svatby veme čert a dokonce jsem se na to i napil z posvátného Božího pramene, nedbaje varování výstražné cedule. Nakonec, aby toho nehorázně zpackaného dne nebylo málo, spletli si mne, zřejmě díky vlasům, nějací tři oknírkovaní nechutové s holkou a celí rozparádění myslivcem a becherovkou říčeli na mne zpoza plotu, ať se jdu s nima napít, z čehož se mi okamžitě udělalo fyzicky špatně a jejich zpupné, rumem zarudlé držky, které vyjadřovaly naprostou spokojenost se svými manýry a nad řádem věcí, mi ještě dlouho zle do kroku přidávaly. Dole v obci mi už jen podle očekávání ujel poslední autobus. S veselým vyžíráním krmelců to v žádném případě nelze srovnat. Jediná věc, která tak za něco ten den stála, byla právě Zlatodějka – rostlinka, která má uprostřed svého květu třpytící se kapku vzácné rosy. Podíval jsem se tehda do ní a viděl nejen sebe, ale celou tíhu toho strašného prokletí...

*) psáno jako ohlas na text Petra Melichara z č. 10 – pozn. red.

Text a foto Ivoš Pešák

Napříč – Glosy – Poznámky

Bez názvu

mosty padaly křehce s nemocí motýlích křídel – v zastavárně mi dali za diktafon pouze polovinu – nesmlouvala jsem – k ČZ sedmdesátipětce bylo nutno pár tisíc doplavit – čistila jsem stěny pokoje od všech perverzních obrazů, zduřelých údů a chlupatých vagín (co mě to jen popadlo? malovat zrovna tohle?), zabalila jsem psací stroj značky Erica, a taky umyla všechny hrnky, sundala lapač snů a svatý obrázky položila čelem –

v tom loučení nalézám staré záznamy z dětství:

(14. 5. 96) „Dorazila jsem a nikdo nikde. Strýc míchá maltu. Tak jsem donesla 2. várku po šesti krabičkách. Várku písku. Další várka. Strýc odchází a já poslouchám ptáky. Slyším šum větru a koukám se na staré domy. Kreslím a kreslím, na nic nemyslím. A furt jen vzpomínám na staré časy. Listy mi obrací velký vítr. A ještě slyším zmrzlinářské auto. Slyším také trumpetu. Ale je to hezké a zachází slunko. Slunko jde pořád dál na západ. Už není skoro vidět a už je za mraky. Už je mi zima a oblíkám si bundu. Lidé jsou vychtívaví. Samé paneláky, samé mrakodrapy, ale až vyhubí přírodu, my vymřeme taky. Trumpeta, co hraje, mě uklidňuje. Je to krása, samý tón. Slunce je ‚Bůh ví kde‘, ale já furt píšu. Ruka mě nebolí, je to zázrak. Krouží nade mnou ptáci všelijací, i sedí. Dělalí všelicos a jenom na mě hledí. Už vidím jen červánky a jdu domů.“

(17. 8. 96) „Došla jsem a ségra mi spustila dvoulitrovku z okna na provázku. Našla jsem ubahněnej klacek a začala jsem sekát kopřivy a vlašovičnick. Uklidili dvůr a narostla tam tráva asi 30 cm. Zůstala jsem na dvorku sama. Ležím na rozřezané krabici a krásně svítí slunce. Na zdi je mnoho pavouků. Vidím holuby na sousedním dvoře. Dělam propiskou dírky do krabice a nade mnou krouží vrány. V tom mě vyruší Nik a ptá se mě, kde je David, říkám, že se pořežal a tak šel domů. Nik se vrací z balkónu domů a mně leze po papíře brouček. Také vidím nebe, je úplně bez mráčků. Vítr mi rozfoukává stránky, slyším také psa, který štěká. Slyším sanitku, která se blíží, ale náhle ztichá. Já zatím dělám dírky a postupně je spojuju. Vznikl mi obrázek nějakého jezdce. Také cítím nějaké vaření. Asi někdo vaří oběd. Stále nade mnou létají vrány a slyším, jak krakají. Na chvilku jsem si lehla, potom píšu dál. Podívala jsem se na slunce a to bylo takové bledé. Ale najednou se zase rozzářilo. Propiskou jsem udělala do krabice díru a vidím skrz ni. Dívám se na náš dům. Už mě bolí za krkem. Asi půjdu už domů. Balím deku i polštář a rozřezanou krabici vracím.“

co po nás zbude? – co víc než jen otazníky za prdnutím do ticha? – čím se zde ponecháme, čím, než-li ubohými elaboráty nedomyšlených pravd, nad nimiž neopeču ani to hovno? – šla jsem pěšky daleko za město – na silnici u kostela Sv. Vavřince ležela kaluž Kristových slz –

chtělo se mi zvracet, možná z té kořalky, ale víc z toho podvodu, z té vychtívavosti všude kolem, z toho cizoložství, mrdání a omrdávání všech a všeho na každém kroku – šla jsem a s každou vzpomínkou sahala po zbrani pod kabátem – přišla mi na mysl tolikrát rozbitá hlava o topení, učitelka chroustající sušenky, obraz otce po čtyřech se smyčkou kolem krku funícího jako pes, matka s vypadanými vlasy ležící na gauči jako bezbranný děcko, hotelové pokoje a milenci utíkající nad ránem domů umývající parfém kurevnosti, výlohy, za nimiž nic než skleněný figury zrcadlící mrtvý ksichty, upadaný hliněný hlavy pohupující se v žumpách světa – „Mistr? Mistr?“, nahybám se nad černým mužem ležícím ve smetišti, dotýkám se nedotknutelného, otáčím vředy poseté tělo k sobě – z úst cestička pro mravence a v očích skelnatost –

došla jsem do lesa – přšlo – sedla jsem na pařez a vedle sebe odložila pistoli – musím se smát směšnosti a ironii sebe sama – jsem příliš vysílána po tak dlouhé cestě až sem – zívám, zavírají se mi oči, říkám si: „no nic, tak abych šla zase domů, ‚sebe-vraždu‘ nechám na jindy“ –

jestli nic víc, očistila jsem se – všechny ty pocity a obrazy minulé jako by nebyly – probolavěly se do svého zániku – je dobré si osahat dno –

je dobře vědět, že se pro Lásku na tomhle Světě ještě stále umírá, ještě stále srdce krvácí, alespoň vím, že je mám, že to není jen sval, jen pumpující orgán, ale pohyb (i zástava) života –

Lu

Lapač snů

sen, přicházíme s přáteli k ohromnému chrámu, ranná gotika, jistě s románskými základy, je to prý památník kardinála F., na fasádě korouhve v barvách bílé, černé a rudé, klečím ve šterku před katedrálou, vidím, jak dovnitř vjíždějí děti na různobarevných ponících, vcházíme také dovnitř, je to vlastně hrad, částečně dostavěný, různě opravovaný během staletí, vidím, že poníci s dětmi obcházejí zleva oltář a mizí v pološeru chrámové lodi, stavba je katedrálou, ale také klášterem s rajskou zahradou, vše vypadá starobyly, ač zjevně mnoho stavebních kamenů bylo vyměněno, vcházíme do vnitřní

ho nádvoří, kde je – prý z těch nejpůvodnějších kvádrů – vystavěna vysoká kruhová zeď, uvnitř níž je velký model původního hradu, nějaký starší muž znalý historie místa, říká, že on tady byl „taky za války zavřený“, mluví o někom z generace 1919-21 – kdo to ale přesně je, z řeči nevyrozumívám, „ano,“ usmívá se, „tady jsem byl vězněný předtím i potom“, stříh, v holé komnatě jakéhosi hradu, vysoko nad mořem, jsme zajatci, přivázejí hromady kulatého chleba askládají na podlahu, v první chvíli nechápu, že je to proto, jak dlouho tady máme být, vězňatelé si vymýšlejí záminky k „prá-

ci“, házeme z oken maličké kuličky, ale jenom „některé“, z hromady u zdi, jeden z vězňatelů je žena, vymýšlí si záminky, třeba že se měníme jeden v druhého, podle toho, v kterém místě místnosti stojíme, a trestá nás, když nevíme, kým právě jsme, po podlaze se válejí roztržené bochníky, mezi chleby leží igelitový obal, do jakého se balí půlky chleba v obchodech, je na něm natištěná nějaká slovní hříčka, které nerozumím, jen rozeznávám slova v horní části obalu: „... nabradíme Adiv“ a – „zůstane Naděje“ –

j. e. f., 9. 10.

Historie českého undergroundu II

Tento seriál, který jsme začali publikovat číslem 9/2010, zpracoval s využitím pramenů Ústavu pro studium totalitních režimů pamětník na slovo vzatý, aktivista, archivář a publicista František Stárek zvaný Čuňas.

V úvodním čísle tohoto seriálu jsem se dotkl spíše společenských okolností, za kterých Hells Devils existovaly. (Jedna oprava: konferenciér se nejmenoval Horníček, ale Skrovný.) V tomto článku se chci spíše soustředit na konkrétní historii, tedy na data, jednající postavy a události.

Jak se rodí ďáblové

Psal se rok 1961 a dva kamarádi z Košíř, Zdeněk Macháček a Jiří Sigmund, si na své gibsony hráli pro svoje potěšení rock and roll. Ale nezůstalo jenom u toho. Začali se poohlížet po dalších, kteří by se k nim přidali. Hlavně to chtělo rytmiku. Perspektivním se jevil Emil Gröschel, byl synem hudebníka a od svého otce si mohl někdy půjčit bicí soupravu. Jinak měl vlastní bubínek koupený z vojenského výprodeje v Kotcích a dva činely, ke zkoušení to stačilo... Dalším hudebníkem byl Mirek Kyncl, ten rovněž přišel s gibsonem. Už v roce 1962 se skupina začala elektrifikovat, Macháček a Sigmund si koupili elektrické kytary, z nichž jednu, tu Sigmundovu, předělali na basovku. V téže době zjistil Mirek Kyncl, že jeden jeho kolega ze smíchovské Tatrovky zpívá rock and roll jak Cliff Richard. Na příští zkoušce to už Miloš Vokurka, tak se jmenoval, předváděl ve zkušebně. Místo zpěváka v kapele měl tím zajištěné. Pak ještě v druhé polovině roku nahradil Emila Gröschela za bicími zkušenější Miroslav Schwarz a skupina, jak bylo tehdy zvykem, přibrala vlastního konferenciéra, tím se stal Jaroslav Breza pro svoji dobrou znalost angličtiny. Manažérem byl další kolega z Tatrovky Jaroslav Malík.

„Umělecké pseudonymy“ KELLY a SATAN, které používali Macháček a Sigmund, měly jistě tématický vliv na pojmenování celé kapely. Původní název zněl GREATE HELLS DEVILS, ten prokazatelně platil ještě v říjnu 1962, ale slovo greate se postupně vytratilo. Také Miloš Vokurka potřeboval odpovídající jméno, z počátku byl uváděn jako RED GHERKIN, s tímto příjmením se však nikdy nesžil, a tak zůstalo jen u jména REDDY. Jednodušší to měl Mirek Schwarz, ten už si podle bubeníka Shadows říkal TONY a jeho příjmení se k pekelní

Reddy

nictví výborně hodilo, jen ho přeložil do angličtiny a TONY BLACK byl na světě.

Co se týče jejich tehdejšího vizuálního a hudebního projevu, nejlépe to vyjádřil Aleš Opekar v „Bigbítových šlápotách“ č. 18, cituji: „Kapela hrála staticky, žádné šou, měli dost co dělat, aby

zvládli své nástroje.“ Vokurka se při zpěvu držel mikrofonního stojanu. Jinak nevěděl co s rukama. Zkoušelo se ve společenských prostorách smíchovské tiskárny, a to asi takto (opět cituji stejný zdroj): „Tak si to dáme ještě jednou, poslechni si, jak on to tam hraje.“ Tedy Sonet Duo po ruce a přesné kopírování, to bylo hlavním krédem. Chápání originality spočívalo v co nejvěrnějším přiblížení se původní vzorové nahrávce. V tom vynikal Reddy, z Radia Luxembourg si foneticky přepisoval anglické texty a zpíval je tak věrohodně, že řada diváků vůbec netušila, že neumí anglicky.

Přes to všechno znamenaly léto a podzim roku 1962 pro Hells Devils v této sestavě poměrně úspěšnou sezónu. Odehráli řadu koncertů na Jezerce, vystupovali v restauraci Ural, ke konci roku však zájem polevoval a kšefty drasticky ubyly. Manažér byl bezradný a morálka kapely upadala. Do zkušebny chodili hudebníci dost nepravidelně.

Tony Black v centru kapely

Kapela Hells Devils „v plné parádě“

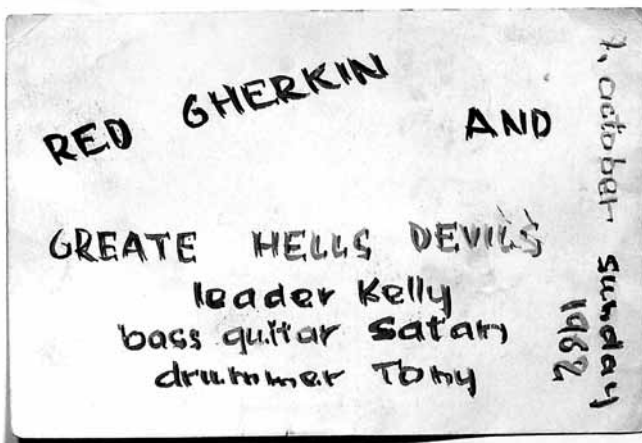
Kdybych psal filmový scénář, následoval by nyní ostrý stříh. V pražských Košířích, kde se zatím odehrávala většina děje, bydlel rovněž člověk, známý pod jménem Binny Laney (* 1938), fanda rock and rollu, ale zároveň znalec elektrotechniky. Sám si vyráběl magnetofony a pořizoval záznamy z vysílání armádní stanice A. F. N. MUNICK, vysílající pro americké vojáky v západním Německu a později z rádia Luxemburg. Několikrát ho zaměřovala radiokontrarozvědka, když vysílal do éteru signál Svobodné Evropy. Samozřejmě to byly všechno hudební pořady a jak jsem už minule psal, rock and roll byl právě narozené dítě. Binny měl za sebou už řadu návštěv na Jezerce, kde tehdy úřadoval především Miki Volek s *Crazy boys* a do jisté míry s nimi spolupracoval.

Tak tenhle Binny Laney se někdy v listopadu 1962 toulal po Košířích a najednou uslyšel ze sklepního okénka v ulici Na Hře-

tržce došlo hlavně kvůli repertoáru, protože zakládající členové kapely měli pocit, že jsou čím dál tím více jen doprovodnými hráči zpěváka a chtěli hrát daleko více instrumentálních skladeb, hlavně od Shadows. To samozřejmě Reddymu nevyhovovalo. Binny hned nabídnul své služby a na místě se stal zvukařem kapely, ale dostal ještě jeden úkol: obhlédnout nenápadně, jako zájemce, co se děje v tiskárně. Příště hlásil, že je všechno tak, jak očekávali: „hrajou Shadows“. Nutno ještě poznamenat, že se tato sekce nijak neprosadila, o jejich instrumentálky nebyl zájem a skupina se brzy rozpadla.

Už na příští zkoušku přivedl Binny svého známého z Jezerky Evžena Fialu (* 1939 † 1992). Ten na Jezerce s různými formacemi příležitostně zpíval vymyšlenou angličtinou. Ale hlavně při tom předváděl takové šou, že to pamětníci popisují takto: „Evžen byl při svém vystoupení mnohem víc ve vzduch než na zemi, ale bylo to dobrý a mělo to vždycky obrovský úspěch.“ Nebylo celkem o čem diskutovat, Evžen se stal novým vedoucím kapely. To byl zásadní předěl v existenci *Hells Devils*. Evžen a Binny napumpovali do kapely tolik energie a nápadů, že se skomírající pekelné plameny rozhořely jasně a vysoko.

František Stárek

Dobová pozvánka

benkách, jak tam někdo hraje povědomé rock and rollu. Neváhal ani chvíli a do improvizované zkušebny vstoupil. Za chvíli bylo jasné, že tam jsou lidi stejné krve, i když byla kapela právě v troskách. Do této „nové“ zkušebny se totiž uchýlila jen její část, reprezentovaná Reddym a Tony Blackem. Naproti tomu Kelly a Satan nadále užívali pohostinství smíchovské tiskárny. K roz-

Pozn. red.: Dovolujeme si připojit drobnou aktualizaci glosu, z rozhovoru Svatavy Antošové s Milanem Kozelkou (*Tvar* 16/2010). S. A.: *Z čeho vycházejí tvé současné názorové postoje? Z odmítnutí undergroundu v 70. letech a z obdivu k tehdejší západní levici? Co jsi od ní vlastně čekal?*

M. K.: ... Tahle levice mě vůbec nezajímala, to byl koncelářský establishment. Zajímali mě radikálové, protože vedle kritiky tehdejšího kapitalismu (...) posílali k čertu i všechny byrokratické modely tzv. východního socialismu... Zároveň – zejména v Německu a v Itálii – svojí praxí usvědčovali tamní avantgardní umělce z impotence a ze závislosti na oficiálních strukturách a z prostituce. Tedy z toho, co se teď v umění děje i u nás. (...) S interpretacemi jejich názorů mám nyní problémy i tady, narážím na totální nevědomost a absenci kritického myšlení. Kromě toho, že tradiční pojem revoltující mládeže tu byl nahrazen anomálií mladých kariérních pravicových zmrdů. ...

Klub Boro & Potulná akademie

Klub BORO
Křenová 75, Brno
tram. 8, 10, 13
zastávka Masná

DISCO V PÁTEK

STŘEDA 10 | 11 | 20:00
KLUB BORO

MY NAME IS ANNI
VLOŽTE KOČKU
HUGO A ZOE

Human Steak
rock / noise / lyrical
myspace.com/humansteak

Five Seconds to Leave
experimental / other
myspace.com/fivesecondstoleave

Martin+Tom
experimental / ambient
myspace.com/martin+tom

Boro Club
Brno, Křenová 75
11. listopadu 2010
start: 20:00
entř: 60,-

AKUSTICKÝ KONCERT

JOLLY JOKER

AND THE PLASTIC BEATLES OF THE UNIVERSE

HOST

METALURG

ALTERNATIVE. METALLIC. UNDERGROUND

12.11. 2010, BRNO, KLUB BORO

KŘEST CD ITS ONLY POP
BRNO - KLUB BORO 18.11.

STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE

JAKO HOSTÉ VYSTOUPÍ
BOSKOVICKÝ OKA MŽIK
A BRNĚNSKÁ SILA

02 58 28 2510 NEJDEME DO ČEK, VÍZ, WWW.SAPÍKA.PRAHA.CZ

MASO-X
podzim 2010
vernisaž výstavy fotografií a foto-grafik
20.11. v 16:00 DOBŠICE - U SAPÍKA
vystavují

zorganizovali:	1řpc brno:
Přema Duřek	Emir Chali
Zdeněk Dvořák	Eliška Vorlová
Lubomír Budný	Renata Hasilová
Vlasta Hotový	Michal Král
Jiří Nováček	Jarda Sklenář
	Jiří Dressler
	Lukáš Smýkal
	Havran

výstavu uvede:
Emir Chali
J.E. Frič

zahraje a zazpívá:
Jaroslav Erik Frič

pořádání a ubytování zajišťuje: přírodní fotograf a jazz středně zvlní

Podrobné informace o připravovaných akcích:
www.christiania.cz • www.vetusvia.cz • www.boro-klub.cz
www.sopel.freemusic.cz • www.drevenacikada.cz

Čtvrtek 4. 11.
2. Díl seriálu Boro Continuo
JAN SYTAŘ – „N’ER’G“ – obrazy – vernisáž
SAFETY FIRST – delay – instrumental – Uherské Hradiště
DEADBLUES – country – ebm – Kopřivnice
BUMFRANGS3 – noise – dance – Mělník

Středa 10. 11.
HUGO A ZOE – live electronics – religious – Brno
MY NAME IS ANN – electronica – experimental – Praha
VLOŽTE KOČKU – rap – idol – Praha

Čtvrtek 11. 11.
Uši & vítr – 280. večer Potulné akademie
MARTIN & TOM – AMBIENT – Slovensko/Slezsko
FIVE SECONDS TO LEAVE – alternative – experimental J. Hradec
HUMAN STEAK – rock – noise – lyrical – Jihlava
SOMNA – rock – jazz – Francie

Pátek 12. 11.
Akustický projekt legendární klubovky:
JOLLY JOKER & THE PLASTIC BEATLES OF THE UNIVERSE
METALURG – alternative, metallic, underground Brno

Čtvrtek 18. 11.
Večer Ears&Wind Records – křest cd „it’s only pop“!
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE – rock-punk – Přerov
SÍLA – marcipunk – Brno
OKA MŽIK – alternative-punk – Boskovice

Čtvrtek 25. 11.
UŠI & VÍTR – 282. Večer Potulné akademie
„po revoluci..., nebo před ní?“
DÁŠA FON FLAŠA – acoustic – dirty folk – Žilina
FRANTIŠEK STÁREK-ČUŇAS – projekce z under. archivů
„ŽIVOTY“ – autorská inscenace o obyčejných životech
a neobyčejném setkání – JOSEF JAN KOPECKÝ & LUCIE HAŠ-
KOVÁ & KAPELA
JIN JANG JAM – rock-psychedelic
VOBRUČ – underground – Želetava

Pátek 26. 11.
Páteční klubový večer – techno

Sobota 20.11.
Znojmo – Dobšice u Sapíka
Vernisáž fotografií a fotografik skupiny MASO-X
PŘEMA DUFEK, ZDENĚK DVOŘÁK, LUBOMÍR BUDNÝ,
VLASTA HOTOVÝ, JIŘÍ NOVÁČEK, EMIR CHALI,
ELIŠKA VORLOVÁ, RENATA HASILOVÁ, MICHAL KRÁL,
JARDA SKLENÁŘ, JIŘÍ DRESSLER, LUKÁŠ SMÝKAL, HAVRAN
Zahraje a zazpívá JAROSLAV ERIK FRIČ

Tiráž

Uši a Vítr č. 11, listopad 2010 • noviny Potulné akademie • vydává Proximus, o. s., v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší • vychází poslední čtvrtek v měsíci • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 602 875 883 • za redakci odpovídá J. E. Frič • Redakční rada: Fido, Melda, Máníčka • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • cena 10,- Kč •